

"Matrimoni, acte de fe i d'amor, entrega sense reserves"

"El sagrament del matrimoni és un gran acte de fe i d'amor" diu el Papa Francesc en la darrera audiència en què va parlar de la bellesa del matrimoni dins de la seva catequesi sobre la família de cada dimecres a la plaça de sant Pere de Roma.

08/05/2015

Audiència, dimecres 6 de maig de 2015

Estimats germans i germanes, bon dia!

En el nostre camí de catequesi sobre la família avui parlaré directament de la bellesa del matrimoni cristià.

Això no és senzillament una cerimònia que es fa a l'església, amb les flors, el vestit, les fotografies... El matrimoni cristià és un sacrament que es celebra a l'Església, i que també fa l'Església, començant una nova comunitat familiar.

És el que l'apòstol Pau resumeix en les seves conegudes paraules:

«Aquest misteri és gran; vull dir en referència a Crist i a l'Església» (*Ef* 5, 32). Inspirat per l'Esperit Sant, Pau afirma que l'amor entre els esposos és una imatge de l'amor entre Crist i l'Església.

Una dignitat impensable! Però en realitat s'inscriu en el disseny creador de Déu, i amb la gràcia de Crist innumbrables parelles

cristianes, amb les seves limitacions, amb els seus pecats, l'han feta realitat!

Sant Pau, parlant de la nova vida en Crist, diu que els cristians –tots– són cridats a estimar-se com Crist els ha estimat, és a dir «sotmesos els uns als altres» (*Ef* 5, 21), que significa al servei els uns dels altres. Aquí introdueix l'analogia entre la parella marit-muller i la de Crist-Església. És clar que es tracta d'una analogia imperfecta, però hem de captar-ne el sentit espiritual que és molt alt i revolucionari, i al mateix temps senzill, a l'abast de qualsevol home i dona que es basin en la gràcia de Déu.

El marit –diu Pau– ha d'estimar la muller «com el propi cos» (*Ef* 5, 28); estimar-la com Crist «ha estimat l'Església i es va lliurar a si mateix per ella» (v. 25). Però vosaltres marits que sou aquí presents, ho enteneu

això? Estimar la vostra muller com Crist estima l'Església? Això no són bromes, sinó coses serioses! L'efecte d'aquest radicalisme de la dedicació demanada a l'home, per l'amor i la dignitat de la dona, seguint l'exemple de Crist, ha estat enorme, en la mateixa comunitat cristiana.

Aquesta llavor de la novetat evangèlica, que restableix l'originària reciprocitat de la dedicació i del respecte, ha madurat lentament al llarg de la història, però finalment ha prevalgut.

El sagrament del matrimoni és un gran acte de fe i d'amor: testimonia el coratge de creure en la bellesa de l'acte creador de Déu i de viure aquell amor que ens porta a anar sempre més enllà,

més enllà de si mateixos i fins i tot més enllà de la mateixa família. La vocació cristiana a estimar sense reserves i sense mesura és el que,

amb la gràcia de Crist, es troba a la base també del lliure consentiment que constitueix el matrimoni.

La mateixa Església participa plenament en la història de cada matrimoni cristià: es construeix en els seus èxits i pateix en els seus fracassos. Però hem de preguntar-nos seriosament: acceptem fins al fons, nosaltres mateixos, com a creients i també com a pastors aquesta unió indissoluble de la història de Crist i de l'Església amb la història del matrimoni i de la família humana? Estem disposats a assumir seriosament aquesta responsabilitat, és a dir que cada matrimoni segueix el camí de l'amor que Crist té a l'Església? És gran això!

En aquesta profunditat del misteri creador, reconegut i restablert en la seva puresa, s'obre un segon gran horitzó que caracteritza el sagrament del matrimoni. La decisió de “casar-

se en el Senyor" conté també una dimensió missionera, que significa tenir en el cor la disponibilitat per actuar com a transmissor de la benedicció de Déu i de la gràcia del Senyor per a tots. Els esposos cristians participen com a esposos en la missió de l'Església. Cal tenir coratge per això! Per això quan saludo els nuvis, dic: "Aquests són valents!", perquè cal tenir valor per estimar-se tal com Crist estima l'Església.

La celebració del sagrament no pot deixar fora aquesta corresponsabilitat de la vida familiar davant dels grans reptes de la missió d'amor de l'Església. I així la vida de l'Església s'enriqueix cada vegada amb la bellesa d'aquesta aliança matrimonial, de la mateixa manera que s'empobreix cada vegada que es desfigura. L'Església, per oferir a tots els dons de la fe, de l'amor i de l'esperança, necessita també la

coratjosa fidelitat dels esposos a la gràcia del seu sagrament! El poble de Déu necessita el seu caminar diari en la fe, en l'amor i en l'esperança, amb totes les alegries i les dificultats que aquest camí comporta en un matrimoni i en una família.

La ruta queda així marcada per sempre, és la ruta de l'amor: s'estima com estima Déu, per sempre. Crist no cessa de tenir cura de l'Església: l'estima sempre, la guarda sempre, com a si mateix. Crist no cessa de treure del rostre humà les taques i les arrugues de tota mena. És tan commovedora i tan bonica aquesta irradiació de la força i de la tendresa de Déu que es transmet de parella en parella, de família en família. Té raó sant Pau: aquest és veritablement un "gran misteri"! Homes i dones, prou valents per portar aquest tresor en "vasos de terrissa" de la nostra humanitat, són -aquests homes i aquestes dones tan valents- són un

recurs essencial per a l'Església, per a tot el món! Que Déu els beneeixi mil vegades per això!

*Font: Traducció: Josep Ma Torrents –
Catalunya Religió*

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/el-
matrimoni-es-una-acte-de-fe-i-damor-
entrega-sense-reserves-sense-mesures/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/el-matrimoni-es-una-acte-de-fe-i-damor-entrega-sense-reserves-sense-mesures/)
(12/08/2025)